

Rozhovor s Natálií pod lupou

Jmenuji se Natalia Maramygina, je mi 27 let a jsem Ruska.

Narodila jsem se ve městě Šadrinsk, což je za Uralem, který se nachází v asijské části Ruska, takže jsem původem Asiatka a začátek svého života jsem žila v Asii. Poté jsem se přestěhovala do evropské části Ruska a následně jsem se dostala i do Česka.

Nyní pracuji jako učitelka na základní škole, ale původně jsem to neplánovala. Vystudovala jsem vysokou školu (zakončenou bakalářskou zkouškou), a to v oboru mezinárodní vztahy a sociální studia, ale pak jsem se rozhodla, že by bylo dobré zkusit obor učitelství, který mě vždy lákal a od svých 15 let jsem pracovala jako učitelka angličtiny na dětském táboře. Bohužel v Rusku povolání pedagoga nebo učitele není až tak lákavé, protože v tomto sektoru jsou nízké mzdy a povolání není moc respektované. Proto jsem se původně rozhodla pro studium mezinárodní vztahů, ale jsem ráda za změnu, pro kterou jsem se nakonec rozhodla.

Když mi bylo 12 let, tak jsme byly se starší sestrou na dovolené v Čechách. Strávily jsme zde 2 týdny. Nemůžu říct, že by se mi Česká republika zalíbila. Neustále jsme tady měly nějaké problémy s jídlem. Jakmile jsme šly do jakékoliv restaurace nebo do nějakého obchodu koupit si jídlo, nikdy nám to nechutnalo a přišlo nám vše zkažené. Navíc starší generace na nás, když slyšeli, že hovoříme rusky, nepohlížely zrovna vlídně. A právě proto jsem si nikdy nemyslela, že se do Čech vrátím zpět.

Když jsem byla ve třetím ročníku vysoké školy, nabídli nám v rámci projektu Erasmus studijní pobyt v zahraničí. Vybrala jsem si z nabízeného seznamu tři země, kam jsem se chtěla podívat. Na prvním místě byla Francie, na druhém byla Jižní Korea a na třetí místo jsem napsala Českou republiku. To bylo v roce 2014, kdy začaly politické evropské sankce vůči Rusku. V návaznosti na tyto sankce mi bylo vedením univerzity sděleno, že do Francie nemůžu a do Jižní Koreje bylo pouze jedno volné místo, které již bylo bohužel obsazené. Tím pádem mi byla nabídnuta pouze možnost studovat v České republice. Po důkladném zvážení jsem s nabídkou studia v České republice souhlasila, ale myslela jsem si, že i tuto cestu mi zamítnou. Avšak velmi rychle

jsem obdržela email z Masarykovy univerzity v Brně s pozvánkou na studijní pobyt. Nakonec můj pobyt v České republice byl úžasný, vše se mi líbilo a ve finále jsem se i v Čechách zamilovala... Po ukončení studijního pobytu v Brně jsem se na chvíli vrátila zpět do Ruska, ale láska zapůsobila, a tak jsem se po půl roce vrátila zpět do České republiky.

Proč zrovna Česká republika, když jste k ní měla takovou negativní vzpomínku?

Můj spolužák z vysoké školy byl kdysi v Brně a hodně mi o tomto městě vyprávěl, že je to tam krásné. Proto jsem si Masarykovu univerzitu vybrala jako třetí možnost v programu Erasmus.

Jste se svou láskou z České republiky manželé?

Zatím ne, ale jsem registrovaná jako rodinný příslušník a občan EU.

Jak je možné, že to jde?

Museli jsme na Ministerstvu vnitra prokázat, že spolu žijeme, a to není úplně jednoduché. Dokonce k nám domů jednou večer přišla neočekávaná kontrola. Dívali se i do skříní, jestli tam máme oba své věci. Tím, že jsme to nečekali, tak jsme tam měli docela nepořádek. Možná asi i proto byli spokojeni a naše žádost byla schválena. Ani jsme nebyli pozváni na žádný pohovor, což se prý ve většině případů musí.

Co dalšího vás spojuje s Českem?

Během druhé světové války můj pradědeček osvobozoval Prahu.

Co vaši rodiče?

Moje maminka a sestra žijí v Rusku v Jekatěrinburgu a tatínek žije ve Volgogradu. Nikdy jsem neměla takový vztah s rodinou, že bych s nimi musela být v osobním kontaktu každý den.

Za normální situace se někdy moje mamka se sestrou přijedou za mnou do Prahy podívat, ale ve většině případů jezdím já za nimi.

Jak reaguje okolí na to, že jste z Ruska?

Často cítím agresi vůči mně právě kvůli tomu, že jsem z Ruska. Už několikrát se mi stalo, že jsem jela MHD a volala mi mamka, tak jsem mamce něco odpovídala rusky a bylo vidět, že je to pro některé cestující nepříjemné. Hlavně pro straší generaci. V den výročí okupace České republiky Ruskem - 20. srpna, jsme byli s přítelem u jeho rodičů na návštěvě. Po návštěvě jsem se dozvěděla, že jeho tatínek ráno říkal: „Nikdy jsem si nemyslel, že v den takového výročí, budu doma mít Rusku“. Popravdě, ze začátku nebyla přítelova rodina spokojena s výběrem partnerky, ale když jsme se více poznali, je již vše v pořádku a velice si rozumíme. Chápou, že s minulostí Ruska nemám nic společného.

Jaký máte názor na stereotypy mladé ženy v Rusku?

Určitě s ním nesouhlasím. V současné době se již postavení žen v Rusku zlepšuje, ale stále názory starších generací zůstávají stejné – žena se má starat o domácnost, manžela a děti, a ne se rozvíjet a uplatňovat ve společnosti a v zaměstnání. Jednou, když jsem byla s mou mamkou na procházce a potkaly jsme dítě na koloběžce, tak se mě mamka zeptala, kdy už konečně i já budu mít „toto“. Myslela tím dítě, ale já jsem se jí na oplátku zeptala, jestli si myslí, že si mám pořídit koloběžku. Nechtěla pochopit, že je jiná doba a já chci žít jinak, než žila ona...

Natalia